

regényrészlet

TIKI

Kétezerhat első tanítási hetében azt mondták, Tiki azért nem jött iskolába szerdán, mert csúnyán megverte a mamája, ő pedig vissza akart ütni, de nem mert, szerintem szimplán nem akart, azt mondták, a gyűlölettől, a szegénytől olyan rosszul érezte magát, elszökött aznap este otthonról, szaladt az éjszakába, míg el nem ért a vasúthoz, Kőbánya alsó vasútállomásához, ott pedig felment a vasúti hídra, nézte a síneket, és tanúk bizonyítják, le is mászott közéjük, hangosan szólólongatta az áramot, hogy mi van, gyere elő, meg apjával beszélt, őrzöngve vitakozott, hogy egy okot mondjon, miért ne várja be itt, lent a síneken a monori gyorsot, ő is elment Lisszabonba, Kairóba, meg a világ végére, mert sajnos a Prolimama kibírhatatlan, primitív állat, őt pedig már újszülöttként is valamiféle ómen kísértette, ezt egyre biztosabban tudja, jegy volt a homlokán, hogy halott.

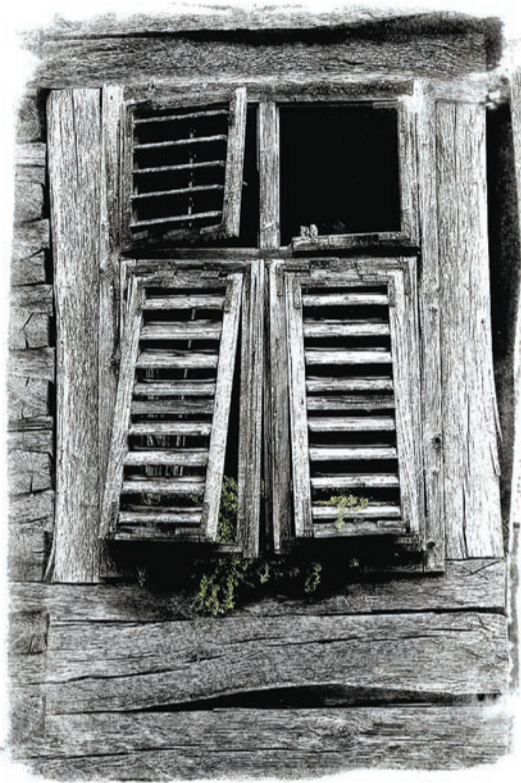
Nem tudtuk, pontosan mi történt, nem mertem Tikihez odamenni másnap az iskolában, ő pedig rám se nézett. Elviselhetetlen volt, mert mondani akartam neki, Tiki ne csináld, tudod, hogy a faterod nem jön vissza, az is lehet, hogy már Mexikóban van, sajnos neki fontosabb dolgai vannak nálad, de a jó prolimamával úgyis kibékültök, persze nem tudtam volna megvigasztalni. Tesi órán viszont Tiki lehajtott fejjel, figyelmen kívül játszott, ahogy előtte nagyon ritkán, egy alkalommal késett két ütemet, és Feri bokáját erősen megtaposta, azt hiszem, nem szándékosan, de Feri félreértette az egészet, tenyere élével csapta meg Tiki torkát kétszer egymás után, az pedig kegyetlenül fáj, ha valaki szakszerűen csinálja, Feri pedig életveszélyes fiú volt. Feri nem tudott gondolkodni futballozás közben, úgyhogy Tiki mamáját is elkezdte szidni, a beteg kurva anyádat, Tiki, utána egyből megbánta az egészet, de Tikit akkor nem is érdekelte, csak nézett maga elé. Később, a menzán adta vissza az egészet, míg Feri egy kancsó vízért ment a konyhás nénikhez, Tiki elvette a tányérját, és mindenki előtt belemorzsolt a Feri rizsfelfújtját a spenótba, mire Feri visszaért, már síri csend volt az asztalnál. Feri az ilyenért bárkit széttepett volna, aztán ránézett Tikire, összeállt előtte a kép, egy pillanatra úgy tűnt, mintha Tiki nyakát ki akarná törni, de végül átkarolta, és mindketten röhögtek, Feri persze felfalta a spenótot így is. Anya azt mondta, mikor elmeséltem neki, mi történt otthon és a vasútnál Tikivel, hogy minek az ilyen szegény gyereknek másnap iskolába menni, én azt gondoltam, hová ment volna Tiki.

Tikinek volt egy kutyája, később pedig elmesélte, miatta

történt az egész. A házukban laktak Benkovics néni, de mi csak Mandula asszonynak szólítottuk a parókája miatt, ezért nagyon megszerettük minket, és minden húsévkor meglocsoltuk őt is, az egész házzal együtt. Ötödik osztály őszen, miután megjött a hideg, Mandula asszony megfázott, kiderült, hogy tüdőgyulladás, és egy hét alatt el is vitte a betegség Benkovics nénit. Voltunk nála a kórházban Tikivel,

vózaskor Tiki mamája szidta, mint a bokrot, a rohadt kutya szőre mindenütt ott van. Halála előtt Mandula asszony még azt is elárulta, hogy Csuli december másodikán született, úgyhogy megünnepeltük a születésnapját, Anya csirke farhátból húslevest főzött neki, aztán megfürdettük és kivittük a Sportligetbe.

Tikiék házában laktak Lippaiék, bolond házaspár a harmadikon, és Patrik bácsit nem hagy-

Ablak (Ablakok, Camer obscură sorozatból)

Anya befőttet, meg almakompót küldött neki, de nem örült szegény az ajándékoknak, mert aggódott Csuli miatt, mi lesz szegény tacsóval, ha ő a mennyországba költözik. Csulival sokat játszottunk, Tiki mondta, hogy jól fejleszti a cselező készséget, ha vele focizunk, de feküdni, ugrálni, mindent tudott, amit egy kutya tudhat. Két nappal Mandula asszony halála előtt Tiki megígérte neki, hogy vigyázni fog Csulira, úgy bánik majd vele, mint a sajátjával, néha az erdőbe is kiviszi, hadd szaglásszon vadak után, és minden hónap elején megfürdeti, kutyasampont masszírozva a bundájába. Benkovics néni meghalt, és Tiki hónapokon keresztül viselte Csuli gondját, a kutya időnként még az iskolába is elkísérte, mire a bejáráshoz értünk, eltűnt a panelházak között, és már hazafelé mentünk Tikivel, amikor valahogyan kiszagolt minket, ott bóklászott a környéken, és hozzánk verődött. Ha a menzán paradicsomos húscomboc volt ebédre, nejlonszacskóba kimentettük Csulinak, mert mindketten utáltuk, ő pedig nagyon örült neki. Prolimama elfogadta lassan Csulit, eleinte csak az előszobába, később már Tikihez is bemehetett, ő pedig titokban az ágyába fektette éjszakánként, és összebújva aludtak reggelig, persze porszi-

ta nyugodni a kutyaugatás, de Mandula asszonnyal nem mert szembeszállni. Egyébként Csuli nem is ugatott gyakran, csak reggel, ha felébredt, üdvözlégy gazdám, meg az esti séta végén a környék kutyáinak, takarodó van disznók, villany leó. Tiki télen már nem vitte magával Csulit, megfagyna rövidke szőrében, és az év első tanítási napján Lippai bácsi átment Prolimamához, míg mi az iskolában ültünk, elkérte tőle a kis Csulit, elvitte valahová, ahonnan nem tud visszajönni. Mikor Tiki hazaért, egyből érezte, baj van, üvöltött a mamájával, hol van a kutyám, mama, már tiszta könny volt a szeme, ütötte a falat, mire Prolimama beismerte, hogy Lippai bácsi magával vitte Csulit, hová vitte, mama, azonnal áruld el, és Prolimama azt mondta, meg kell értened, Tiki, Lippai bácsi undorodik az ebelepektől, hát hova vitte volna, alszik már a Csuli, neki is így a legjobb. Tiki keserves sírásra fakadt, nem hitte el, amit anyja mondott neki, tágra nyílt szemekkel nézte őt, Prolimama szája azt tátogta, jaj, sajnálom kisfiam, és Tiki már a nappaliban volt, kezében a partvissal, ütötte a tévét, míg ripityára nem tört a képernyője. Prolimama ezért nagyon megverte a kisfiát, és ahogy próbált Tiki visszaütni.

vers

Lázár Balázs

Tengerpart, Ophelia

Meztelen testeden érzem a tenger sós ölelését,
a tegnapi vágyat, a lázas-hús remegést.
Puha húsodon nikotin mérge virágozik
s halálos szenvedély mar jelet beléd.

Én virrasztok melletted lucskosan-kában,
emlékeink hűlő teteme felett,
sirályvijjogással érkezik a hajnal,
s te álmodban némán felnevezsz.

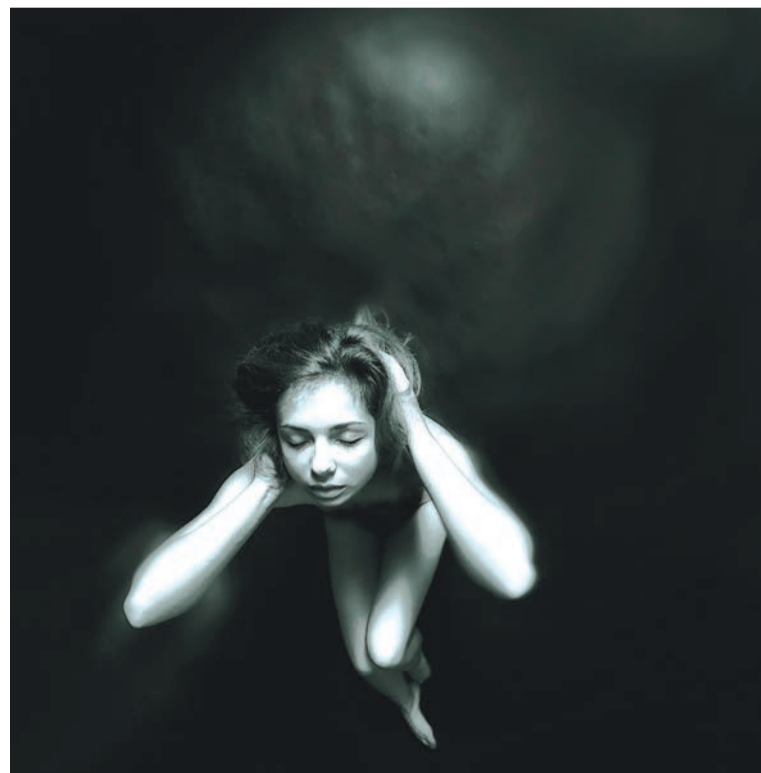
Keserű Ének Ophéliának

Csalj csak meg, szép Ophelia,
s dobd oda édes húsod másnak.
Légy azé, ki jobban magáévá tesz,
s felszítja benned az ösztönt és a vágyat.
Nyüszít, dobog benned valami állat,
Vadul hullámzik, s léted majd kiárad,
legyen hát úgy, ahogy akarsz, menj,
s én szórom átkos áldásom utánad!

Még szeretlek, de érzem, ez már kevés neked,
míg velem vagy, mással képzelisz képes perceket.
Voltak álmaink, gyerekek, család, jobb jövő,
de legyűrte benned az anyát az engesztelen nő.
Az én hibám is, nem voltam hozzád gyöngéden erős,
és tudod, még megadnék mindent érted, legyek
bár száználmas áldozat vagy legyőzhetetlen hős.
Menj hát, de ne hidd, hogy az a másik jobb lesz,
csak csalfa vágyaid tükrében tűnhet szebbnek.
Ha megcsalsz, akkor magadat csalod meg,
kiárúsítva tested, elszórva lelked gyöngy-hitét,
én belehalok talán, vagy épp nagyon is nem,
s virágba borulok sötétségünk delén.

Telihold, Ophelia

Puha lombok közt bujkál
a műmosolyú telihold,
mint levitézlett operetthuszár,
az öreg fák közönsége előtt.
Hazugság rajta minden csillogás,
a rászinkelt jókedv, a tettetett vágy,
vörös parókája – a véres udvar – is olcsó hatás.
Szótlanul néztük fekete-levelek
gyatra taps-suhogásában
ezt a száználmas búcsúelőadást,
s míg közben hamisan hozzám bújtal,
tudtam, hogy közben másra gondoltál.
Aztán a bezáruló éj díszei közt
elmaradt a megtervezett ráadás.

Merülés